

A madárasszony

Egyszer volt egy szegény asszony, s annak volt egy fia. Mikor a fiú a huszadik esztendő betöltötte, az asszony elküldte szolgálni. A szomszéd uraság megfogadta pakulárnak a juhai mellé. Ahogy a juhokkal járt, egyszer a mezőn egy szép, fényes fehér tollú madarat látott. A madár úgy megtetszett neki, hogy az életét is odaadta volna, csak az övé lehessen. Odafutott, hátha meg tudná fogni. A madár azonban nem várta meg, hanem felrepült. A legény sem volt rest, utánarugaszkodott árkon-bokron keresztül, s addig nyargalt, amíg egy nagy, rengeteg erdőben találta magát, ahonnan sehogy sem tudott kijönni. Ott bolyongott reggeltől késő estig, míg végre jó messze az erdő mélyén világosságot vett észre. Arrafelé ment, hát látja, hogy egy nagy kastély ablakai világlanak. Az egész kastélyban csupáncsak egy vénember volt, aki a vacsoráját főzte. Tejet és puliszkát vacsorált, s éppen a puliszkát akarta megkeverni. A legény éjjeli szállást kért, s hogy az öreg azt mondta, ott maradhat, elbeszélte a kalandját.

- Ha esztendeig hűségesen szolgálsz, akkor megszerzem neked a madarat, s jó bért is adok. A legény szíves örömet beleegyezett, csak hogy a madarat megkaphassa. Másnap reggel azt mondja az öreg a legénynek:

- No, én most elmegyek, s estig nem is jövök haza. Őrizd jól a házat, nehogy valami kár érjen. Minden szobába be szabad menned, csupáncsak a legutolsóba ne menj be, mert akkor nem kapod meg a madarat.

A legény megígérte, hogy szót fogad, s meg is tartotta pontosan, amit az öreg parancsolt. Mikor a vénember hazajött, meg volt vele elégedve. Így folyt ez minden áldott nap, az öreg reggel elment, s a szolgának ugyanazt a parancsot adta, s örökké csak este jött haza. A legény hosszú ideig nem is gondolt arra, hogy mi lehet a legutolsó szobában, mikor azonban az esztendő szinte kitelt, az utolsó hét utolsó napján eszébe jutott, hogy mégiscsak megnézi, mit rejteget ott az öreg. Eleinte küszködött magával, s kíváncsiságát el akarta úzni, de estefelé már nem tudott uralkodni magán, s benézett a tiltott szobába. Ez a szoba egy gyönyörű szép rét volt, a közepén egy haloványzöld tóval, s felette kékllett a tiszta nyári ég. A tóban három szépséges királyleány fürdött, mind a három nagyon szép volt, de a legkisebb éppen olyan

A madárasszony

Írta: Cs. Meggyes Mária- Tamás Menyhért

2014. november 08. szombat, 16:32 - Módosítás: 2014. november 08. szombat, 18:23

gyönyörű, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem. Amint a királykisasszonyok a legényt megpillantották, mind a hárman szép fehér madárrá változtak, s huss! - egy pillanat alatt elrepültek. A legény nagyon megijedt, hogy rosszat tett, és sehol sem lelte nyugtát. Este, mikor az öreg hazajött, térdre esett előtte.

- Büntessen meg, gazduram, mert nem fogadtam meg a parancsát, s ma estefelé benyitottam a leghátulsó házba.

- Mivel a hibádat bevallottad, s magad is megbántad, ez egyszer én is megengedek; de most ha a madarat akarod, még egy esztendeig kell hogy szolgálj.

A legény ebbe kész örömet beleegyezett, s ezentúl a kíváncsiság nem tudott többet erőt venni rajta. Amikor az esztendő letelt, azt mondja neki a vénember:

-No, fiam, gyere velem- s avval bevezette őt a tiltott szobába.

A királykisasszonyok mos

t is fürödtek, ahogy a vénember s a legény beléptek a szobába, fehér madárrá változtak, s elrepültek. Az öreg ekkor azt kérdezte a legénytől, hogy melyik tetszik a három közül legjobban neki.

-A legfiatalabb - felelte a legény.

- Akkor ma este menj be a harmincötödik szobába, s ott az ágy alatt három dobozt találsz. Amelyik legbelül van, azt vedd magadhoz, s hozd hozzám. A legény alig várta, hogy este legyen. Ahogy besötétedett, elment a harmincötödik szobába, s elhozta az iskátulát.

- Evvel az iskátulával menj el most bátran haza, de útközben az istenért se nézz vissza! Ha megfogadod a szavamat, mire hazaérkezel, ott lesz, akit kívánsz. Amiért pedig olyan hűségesen őrizted a házamat, itt van fizetségül ez a zacskó arany. Arra azonban figyelmeztetek, hogy ha a királyleányt feleségül veszed, akárhogy kérje tőled az iskátulában lévő ruháját, oda ne add neki, mert ha odaadod, úgy eltűnik, hogy soha nem látod meg ebben a világi életben.

A legény megköszönte szépen a gazdája jóságát, s megígérte, hogy pontosan megfogadja a szavát. Azt, hogy ne nézzen vissza, könnyen meg tudta tartani, mert a kíváncsiságáért már egyszer lakolt, s most erre gondolt. Amint hazaérkezett az anyja házához, hát alig tette be az ajtót maga után, lép be utána a legkisebb királykisasszony, de akár hiszik, akár nem, még annál is szebb volt, mint azelőtt. A legény sem volt rest, megölelte, megcsókolta, s mivel a királykisasszony nem ellenezte, feleségül vette. Boldogan is éltek volna, mert volt miből, és itt én is bevégezhetném a beszédemet, ha az új asszony örökké nem szomorkodott volna. Akármit csinált az ura, még ha a lelkét kitette is, örökké szomorú volt. Egyszer megkérdezte tőle az ura, mi a baja, s azt felelte, hogy az iskátulában lévő ruháját szeretné magára húzni, és egyből megjönne a kedve. Az ember sehogy sem akart beleegyezni, de addig könyörgött az asszony, hogy végül is odaadta neki. Előbb azonban az ajtót bezárta, s az ablakot is betette, nehogy ismét madárrá változzék a felesége, s elrepüljön. Mindez azonban tiszta hiábavalóság volt, alig nyitotta ki az asszony az iskátulát, s vette magára fényes, fehér köntösét, egyszeriben madárrá változott, s a kéményen keresztül úgy elrepült, mintha soha ott sem lett volna. Az ura szinte megbolondult utána való nagy bújában, de ez nem használt semmit. Felkerekedett tehát, s útnak indult, hogy megkeresse. Útközben betért az öregemberhez, s kérte, segítse meg nagy bajában. A vénember azonban azt mondotta, hogy mit sem tehet, mert a királykisasszony az Óperenciás-tengerben lévő szigeten van. Ha a fiatalember a tenger partjáig eljuthatna is, a tengeren nem mehet keresztül, s még ha keresztülmenne sem juthatna a feleségéhez, mert azt ott egy hétfejű sárkány őrzi.

Az ember nem rettent vissza semmi veszélytől, csináltatott magának egy pár vasbocskort az útra. Hét álló esztendeig ment, mendegélt a bocskorában, úgyhogy egészen lerongyolódott a lábáról, s másképpen is úgy elfáradt, hogy lefeküdt a földre, s várta a halálát. Amint holtra fáradtan heverészett az Óperenciás-tenger partján, egyszer csak hallja, hogy a közelében három óriás veszekszik. Nagy nehezen feltápáskodott fektéből, s odavánszorgott hozzájuk, hogy megtudja, mi felett civakodnak.

A madárasszony

Írta: Cs. Meggyes Mária- Tamás Menyhért

2014. november 08. szombat, 16:32 - Módosítás: 2014. november 08. szombat, 18:23

A madárasszony

Írta: Cs. Meggyes Mária- Tamás Menyhért

2014. november 08. szombat, 16:32 - Módosítás: 2014. november 08. szombat, 18:23

B